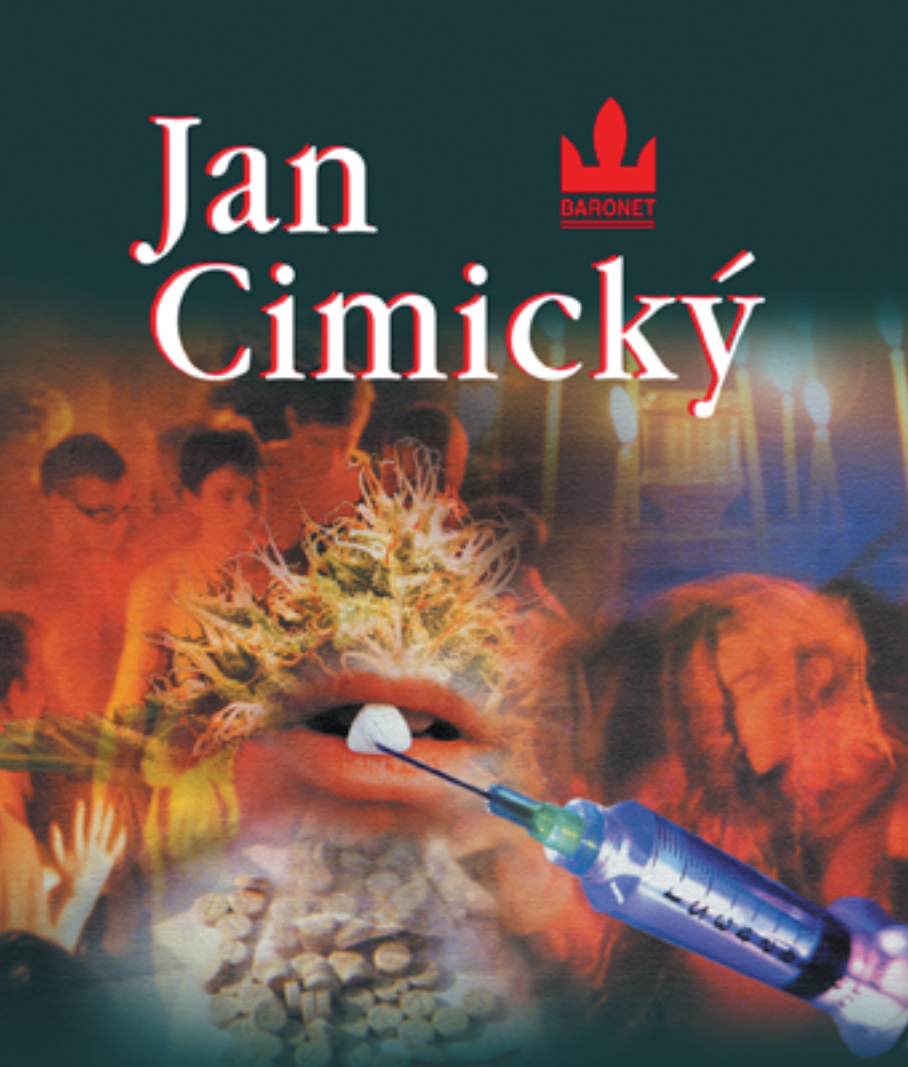
Jan Cimický

BARONET

Andělský prášek

Andělský prášek

PRAHA 2003

Jan Cimický: Andělský prášek
Vydání první.
Copyright © 2003 Jan Cimický
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1
v roce 2003 jako svou 775. publikaci.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2003 Richard Carrasco.
Odpovědná redaktorka Zdeňka Grigarová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-552-5

BARONET
Praha 2003

Jan Cimický

Andělský prášek

Přátelům
Karlu Krtičkovi
a
Terezce Pergnerové,
jejichž vyprávění mi bylo inspirací.

Kapitola I.

Zvonek u dveří drnčel, jako kdyby hořelo, protivný zvuk se přímo zadíral do uší, odrážel se od okenní tabulky a nedal se přeslechnout.

Marián seděl u počítače a snažil se dostihnout ninju, který po něm střílel a zákeřně mizel, objevoval se v nečekaných místech a pálil i zezadu. Taková věc vyžaduje pořádnou dávku adrenalinu a pevné nervy!

Zvonek ho nepříjemně vyrušil právě ve chvíli, kdy ninja vypálil a zasáhl. Ještě že zbývají další životy, že je možné všechno opravit a opakovat.

Vstal a otráveně došel ke dveřím.

„Kdo je?“

„Pošta.“

Podíval se skrz skleněnou špehýrku, která v tom starém bytě trčela ve dveřích a panoramaticky obsáhla celou chodbu v patře. Skutečně, před dveřmi stála mladá a netrpělivá pošťačka.

„Máte strach?“ zeptala se jedovatě, když otevřel dveře. „Nebo myslíte, že mám na doručování jenom vás?“

Připadal si trochu hloupě.

„Ne, proč?“

„Že vám to tak dlouho trvalo.“ Určitě si všimla, jak se díval.

„Ale ne, já jsem seděl u počítače,“ řekl pomalu a otráveně, „mám se podle vás snad přetrhnout?“

Neřekla na to nic, jen něco hledala v příručních deskách, které svírala v jedné ruce. Díval se na ni s iro-

nickým nadhledem, jako by chtěl říct: „Ty mi budeš něco povídat!“ Konečně našla, co hledala.

„Máte rekomando, tak to tady podepište,“ řekla přísně. „Tadyhle!“ zdůraznila ještě jednou a podala mu propisovačku.

„Jasně, já chápu!“ pokusil se o odpal. „Taky jsem chodil do školy.“

Pokrčila rameny, vzala si listinu a podala mu beze slova dopis.

Otočila se a bez pozdravu se vrátila do výtahu, za sebou táhla vrzající tašku na kolečkách, které se kdoví proč stále říkalo ervéhápka.

Marián zavřel dveře a prohlédl si obálku. V záhlaví byla adresa Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Katedry psychologie.

Rozbušilo se mu srdce a musel obálku roztrhnout, nemohl teď někde hledat pitomý nůž, aby to otevřel kultivovaně, co na tom, že celou obálku rozerve? Nedočkavost mu bušila do spánků, cítil, jak se mu žene krev i do tváří, začala se mu točit hlava.

V téhle obálce je zásadní informace o jeho dalším životě. Bude, nebo nebude přijat ke studiu na vysoké škole, na té vysněné škole, kterou si vybral, a v duchu doufá, že to vyjde. Ani pohovor snad nepokazil, ale kdo ví? Že by přece jen hrála roli především protekce? A ne dosažené výsledky? Nikdy není naprostá jistota! Uvnitř hlodá červ podezření a nelze ho jen tak pominout. Všichni ho neustále ujišťují, že záleží jen na něm, na jeho kvalitách, tak proč se bojí přečíst, co je tam napsáno?

Že by ta pošťačka měla pravdu, že by měl Marián strach? Strach z něčeho konkrétního, co je v téhle obálce? Že by ho zneklidňovala nejistota?

Srdce zcela zřetelně začalo bušit a připadalo mu, že je najednou v bytě málo vzduchu. Ještě štěstí že tu je sám, že nikdo nevidí, co v tuhle chvíli prožívá, jak to je na něm vidět!

Přivřel oči a vytáhl na světlo osmerku papíru.

Musí se vzchopit, musí se podívat, jaká je skutečnost.

Vážený pane,

děkan fakulty vám sděluje, že jste se neumístil v pořadí uchazečů o studium na Filozofické fakultě UK a nebyl jste přijat ke studiu do I. ročníku katedry psychologie. Poznámka: proti tomuto rozhodnutí se můžete odvolat na rektorát UK. Za děkana FF UK… podpis a razítko…

Zůstal stát a točila se mu hlava, jako by dostal horečku.

„Hovno, hovno!“

Jak je to možné? Jak to, že ho nepřijali? Vůbec si nepřipouštěl, že by se mohlo stát něco takového, i když v nestřežených chvílích někde na dně jeho duše probleskovala nejistota, vždycky ji však potlačil. A najednou je to tady, černé na bílém!

Je obyčejný neschopný blbec! Kdyby teď mohl něco rozbít, něčím praštit o zem, aby se to rozletělo na milion kousků, snad by se mu ulevilo. Připadalo mu, jako by z něj někdo rval vnitřnosti, měl takový podivný pocit bolesti, kterou nebude snadné utišit.

I nohy se mu podlamovaly! Sedl si na kraj židle a napadlo ho, že by bylo nejlepší, kdyby teď dostal infarkt a bylo po něm, aby nemusel nikomu vysvětlovat, co se stalo, poslouchat litování a povzbuzování, že to jistě vyjde příště a že se má odvolat a shánět protekci…

Ne! Ne! Ne! Proč protekci? Aby se dostal na školu? Když nepoznali rovnou, že by se na tuhle školu hodil, a vystavili ho takovému ponížení, aby se musel doprošovat!

Kdyby tak mohl usnout!

Lehl si na válendu ve svém pokoji a přetáhl si přes hlavu polštář, aby neslyšel, jak hraje televize. Mohl by ji sice vypnout, ale kulisa nějakých zvuků tu byla po-

řád, televizi vypínal jenom pozdě v noci, a to ještě někdy zapomněl. Televizní obrazovka bublala polohlasně v koutě, i když se na ni nikdo nedíval, i když tam nebylo nic zajímavého. Teď tam zrovna kvílela nějaká Esmeralda nebo jak se ty seriálové hvězdy jmenují. Určitě někoho miluje a on ji nechce, nebo jí ho nějaká jiná Esmeralda přebrala a ona spřádá pomstu, jako by v životě bylo nejdůležitější, kdo s kým spí a kdo koho dostal do postele. Mít tak jejich problémy!

Zvuky hysterického kvílení doléhají přes polštář jen trochu. Nevnímá je, nezajímá ho to. Filipa vzali na práva, i když až do Plzně, a Marka na medicínu. Proč zrovna jeho ne? Je tu nějaká spravedlnost? Proč nevezmou všechny a pak se uvidí, jak bude kdo z nich prospívat a studovat?

Ale když ho rovnou takhle na startovní čáře vyloučí! Pocity se splétaly od vzdoru a vzteku až po hořkost a nechuť dál bojovat. Všechno se mísilo dohromady, na jedné straně touha ukázat jim, jak mu ukřivdili a ublížili (ovšem jak?), a na druhé uražená ješitnost (tak si tu vaši vysokou nechte!). V hlavě se to vařilo a převalovalo.

Snad ani tak nejhorší nebyl fakt, že ho nepřijali. Vadilo mu, jak bude před ostatními vypadat. Připadal si trapně.

Ani usnout mu nešlo, oddálit okamžik, kdy se podívá na tu pravdu znova a bude na ni již trochu připraven. Teď ho to zaskočilo, věřil si. Tak ať si o něm ostatní myslí, že je blbec! Ještě jim ukáže, jednou jim ukáže!

Posadil se a polštářem mrsknul do kouta, ke koši na papíry, kde se povalovaly dvě prázdné lahve od Dobré vody. Kutálely se, jako když se tágem ťukne do kulečníkové koule.

Vzal si úřední oznámení znovu do ruky a pomalu, slovo od slova, si všechno ještě dvakrát přečetl. Nemýlil se, je to tak.

Trochu se už uklidnil, začal uvažovat, co by měl udělat. Asi se odvolá, i když to zřejmě moc nepomůže, kolik takových odvolání bude? Sto? Tisíc? A podle čeho se z nich bude vybírat? Zase z protekce? A jak by to svoje odvolání zdůvodnil, co by jim mohl přesvědčivého nabídnout? Že si nedovede představit studium něčeho jiného? Nebo co?

Na obrazovce někdo vykřikoval, že si to s tím Rodrigem vyřídí a že ho to bude mrzet… Ve filmu je to vždycky jasné a jednoduché. Jenom v životě ne. Marián měl najednou nutkavou potřebu cítit fyzickou bolest. Pořezat se, aby tekla krev, snad by ho to uklidnilo, musel vstát a chodit od dveří k oknu sem a tam, vztekle a bez cíle. Sem, tam.

„Zavři hubu!“ křikl na obrazovku a rozmáchlým gestem ji zhasl. V pokoji se rozhostilo ticho, jen venku nějací dělníci, co na protější stavbě vyváželi suť do kontejneru, na sebe cosi rusky pokřikovali. Zastavil se u okna a chvíli pozoroval ulici.

Ženskou venčící psa, dvě klepny ze sousedství, s nákupem odloženým na zídce, a pošťačku, která už došla až k rohovému domu s plochou střechou.

Otráveně se zas odvrátil a sedl si k počítači.

To by chtělo něco skutečně parádního, pořádnou žíni, adrenalin, hodně adrenalinu. A když se obrazovka rozsvítí, už je tu jen voják, který postupuje nepřátelským územím, všude může číhat nebezpečí, ze všech stran, i zezadu, prostě pořád ve střehu!

Nikdo mě nesmí spatřit! Ukrýt se co nejlíp, aby na mě nikdo nepřišel. Vyřadit bezpečnostní kameru! A ještě jednu, rozstřílet ji na cimprcampr. A zlikvidovat hlídající stráže, nedat jim jedinou šanci. Vzít ostřelovací pušku a zaměřit se na ně vpředu, než se vzpamatují, dostanou zásah, ještě jeden, další a další…

Marián se nechává unést, hází granáty, střílí z kulometu, jako by šlo o život, ale ono mu jde o život! Nebo nejde? Tolik se zabral do hry, že si ani nevšiml

Marty. Dal jí pro jistotu klíč, kdyby spal, aby ho nebudila. Marta je jeho dívka, bude maturovat za dva roky, dělá nástavbu původně učňovského oboru prodavačka. Mají dvakrát týdně nějaké vyučování a jinak chodí pracovat do parfumerie. Nikdy nic neprosazuje, je klidná, tichá a odevzdaná. Hlavně poslouchá na slovo!

„Ty seš už tady?“

„Jo.“ Zůstane stát za jeho zády a dívá se na obrazovku stejně fascinovaně jako on. I ona vydrží sedět u počítače celé odpoledne nebo večer a hrát nějakou počítačovou hru. Nejvíc ji nadchla Mafie, o bývalém taxikáři, který se stal členem mafie. Parádní divoké jízdy a honičky v autech! Střílení a rány basebalovou pálkou. Prostě bezkonkurenční akční hra.

„Můžu?“

Marián vstane a pouští ji sednout.

„Přišlo mi to z fakulty! Nevzali mě!“

„Ne?“ Oči má soustředěné na obrazovku, aby jí nic neuniklo. „Sakra, dostali mě!“ Výstřel ze zálohy a je konec. Hned se vrátí na začátek.

„To tě nezajímá proč?“

„Proč?“

„Ani mě neposloucháš!“

„Ale poslouchám, pak mi to řekneš, jo?“

Marián má chuť jí zavřít počítač, ale nějak nemá sílu se ani rozčilovat, nakonec jen mávne rukou a lehne si na válendu. Ostatně, co by chtěl! Jak leží, pomalu se uklidňuje a vztek začíná slábnout.

Marta hraje soustředěně několikrát po sobě, určitě hodinu nebo dvě, jen sem tam se ozve nějaké slovo. I to se však vzdaluje. Nakonec Marián usíná.

Když se probudí, Marta leží na válendě vedle něj, zachumlaná pod dekou, a taky spí.

Marián se otočí na bok a nahmatá poloprázdnou láhev vody, odšroubuje uzávěr a voda prudce vyrazí bublinkami ven.

„Krucinál!“

Nejhorší na tom všem je, že se to nedá nijak zaspat, je to pořád a všudypřítomné. Jen obrazovka u počítače zhasla.

Za hodinu dorazí rodiče. Otec je středoškolský profesor na gymnáziu, učí angličtinu a češtinu a školská kariéra se na něm podepsala. Protože je o dvacet roků starší než matka, už se na něm projevují stařecké zlozvyky. Hlavně všude a pořád poučuje a mentoruje. Marián je na tyhle věci stále alergičtější, často s otcem nepromluví celý týden ani slovo. Matka je jeho bývalá žačka a dělá kasírku v Obchodní bance. Ta by se zase nejradši rozdala a svým neustálým zájmem ztrpčuje Mariánovi život ještě víc. Má snad pocit, že i když je mu dvacet, měl by jí každý den podrobně referovat, co dělá. Ze začátku jí vadilo, že sem k nim Marta chodí a že tu docela samozřejmě žije a nocuje, ale když zjistila, že je to dneska docela normální, přestala to komentovat a vzala to jako fakt.

„A jejím rodičům to nevadí?“ ptala se jen občas, a když se nedočkala odpovědi, spokojila se s tím, že žádná odpověď je taky odpověď. Přibrala Martu jako další krk navíc.

Zpočátku si sice stěžovala, že když tu „ta holka je“, mohla by taky něco udělat. Třeba se zeptat, jestli něco není potřeba, uklidit a nebo aspoň umýt nádobí. Ale nakonec si zvykla i na to, že mladí jsou většinou uzavření v Mariánově pokoji, hrají na počítači hry, nebo přes den pospávají a jen večer vyrážejí do vinárny. Vlastně o nich ani nevěděla.

Zdůvodňovala si to sama před sebou tím, že je to takhle lepší, protože o nich ví, má je pod relativní kontrolou, a to je mnohonásobně lepší, než kdyby se lajdali někde venku anebo brali drogy.

Na druhou stranu ji ale poněkud znepokojovalo, že ta mladá dvojice spolu žije, jako kdyby měla za sebou dlouholeté manželství, nikdy neviděla ani náznak ně-

jakého většího a intenzivnějšího citu, kterým by dávali najevo, že se na sebe těší, že jeden po druhém touží. Měla pocit, že tenhle skoro roční vztah se dávno vyčerpal, možná rychleji, než začal, ale nechtěla se na nic ptát, věděla, že by se stejně nic nedověděla, jen by syna podráždila. Tak spíše jen pokradmu sledovala, jak spolu ti dva mluví, jak se na sebe dívají, a z toho usuzovala. Někdy přemýšlela o tom, jestli to není jejich špatným příkladem coby rodičů, když se náhodou mluvilo v bance o dětech, s potěšením zjistila, že stejné problémy a pochybnosti prožívají i ostatní rodiče.

Manžel s tím byl hned hotov.

„Nemají žádné hodnotné zázemí zájmů! Nic je nezajímá, jen čumět na televizi, na ty bezduché filmy, anebo hrát ty jejich počítačové hry. Jako když laboratorní myšku vypustí do labyrintu a ona proběhne až na konec a naučí se zatáhnout za správnou páčku, aby jí vypadlo zrní. Jaký je v tom rozdíl?“

Marián by raději někam odešel, dřív než se otec vrátí ze školy. Nechtělo se mu poslouchat komentář, že to všechno je přece jasné, že se to dalo čekat, protože ho nic nezajímá, nic nečte, nemá žádné historické ani literární znalosti. Štvalo ho, jak se na něj otec přezíravě a pohrdavě dívá, nechtěl mu dát novou příležitost a snášet jeho ironické pohledy.

Bylo by lepší zmizet dřív, než se objeví doma.

„Co budeš teď dělat?“ zeptala se Marta, ale ležela dál se zavřenýma očima a dřímala. Ani její hlas nebyl dost zřetelný.

Marián neví, co by jí měl odpovědět. Neví, co bude dělat.

Možná se odvolat? A nebo se na to vykašlat a jít někam na brigádu a za rok to zkusit znovu.

„Aby mě neschlamstli vojáci!“

Jen něco zabručela a přitáhla si deku pod bradu. Odjakživa většinu času prospí. Jak to může jen tak vydržet? Marián taky rád spí, ale Marta je v tomhle smě-

ru přeborník, kdyby nemusela do školy nebo do práce, mohla by ležet celý den a vůbec by ji to nijak nenudilo.

„No, to by mohli," uvažoval Marián dál polohlasně, a teprve když si tenhle fakt uvědomil, začal ho děsit. Mohli by ho povolat, i když se říká, že budou postupně snižovat stavy a všechny ty současné posádky rušit, přece jen nějaký ten rok budou ještě posílat povolávací rozkazy.

„Já tam za žádnou cenu nepůjdu!" prohlásí Marián vzdorně, ale nikdo ho neposlouchá, nikdo neprotestuje ani nepodporuje v zásadním rozhodnutí.

„Copak jsem magor, abych tam někde tajtrlíkoval po cvičáku a nechal se buzerovat debilama?" Chvíli se odmlčel a posadil se na okraj válendy, nohy spustil na parkety.

„Nejlepší by bylo odjet rychle do ciziny, než se to vojáci domáknou! Třeba do Ameriky, jako Žorž!" uvažoval dál, jako by chtěl přesvědčit sám sebe. „Psal přece mail z Miami, že je to tam skvělý a že se dá i trochu vydělat, jenom člověka nesmí nikdo chytit, to by ho vyhostili a možná i zavřeli a dali mu pokutu. Pak se už do Ameriky nedostane, to by bylo mrzutý…"

Žorž je kamarád, spolužák, nejlepší z celé party přátel už od základní školy. Udělal přijímačky na architekturu, talentovky, a hned potom odjel na měsíc na Floridu, aby si udělal prázdniny. Měl by se vrátit každým dnem, a kdo ví, možná je už doma a večer přijde do vinárny.

To bude skvělé! Paráda! Budou na sebe koukat jako blbci a jeho litovat, že má smůlu. Aspoň že Žoržovi rodiče jsou v pohodě, neotravujou. Má štěstí!

Jeho máma dělá v autodružstvu likvidaci faktur a táta jezdí jako osobní šofér nějakého ředitele v Energetických závodech.

Marta docela klidně spí, oddychuje, nic ji nerozhází. Je to s ní ale nuda, nikdy nic neprosazuje, nehádá

se, je prostě taková tvárná, spokojená. To po nějaké době taky omrzí.

Kdyby aspoň někdy udělala třeba žárlivou scénu! Kdepak, je mírná a nemá chuť něco měnit. Ze začátku to Mariána bavilo, protože nikdy neměla vlastní názor, svoji hlavu, a jen pasivně přijímala, co rozhodl on.

Marián vstal a vyšel z pokoje. Otevřel v kuchyni lednici a zklamaně ji zase zavřel, neměl vlastně ani na nic chuť, neměl ani hlad, na jídlo neměl pomyšlení.

Tak si udělá kávu. Lžička nescafé a dvě lžičky rozpustného mléka, horká voda a zamíchat. S pálícím porcelánovým hrnkem se vrátil do svého pokoje a zhluboka povzdychl. Jako by na něm ležel nějaký balvan, který nemůže odvalit. Jak člověka najednou deprimuje klid a ticho, kdy je slyšet jen tikání budíku!

„Nechceš už vstát?“ zeptal se nevrle a zatahal Martu za chodidlo, které vykouklo zpod deky. Zalechtalo ji to.

„A proč?“

„Půjdeme do vinošky!“

„Teď?“

„A proč ne?“

Ode dveří je slyšet, že někdo přišel, asi máma. Teď postaví tašku na lavici, teď si zuje boty a teď řekne jako vždycky:

„Tak kde jste kdo?“ A když jí nikdo neodpoví, vezme tašky a jde do kuchyně, aby vyskládala nákup na stůl.

„Zase nikdo nekoupil chleba, když na to nemyslím já, nikdo si nevzpomene. Tak nebudete mít ráno chleba.“

Nikdo ráno nesnídá chleba, když se koupí, celý ztvrdlý se pak vyhazuje, někdy už do zelena plesnivý, když se na něj zapomene.

Máma snídá vločky, táta pije studený čaj jen tak v chůzi a Marián, vlastně ani Marta, si nedá většinou vůbec nic.

„Mohli jste aspoň umýt nádobí!“ bručí nahlas a sklá-

dá zaschlé talíře od včerejší večeře do myčky. „Dáte si něco k jídlu?“

Když neslyší žádnou odezvu, sedne si v obýváku do křesla a pustí televizi.

Marián nakonec vstane a vyjde z pokoje.

„Ahoj!“

„Ahoj!“

„Co je nového?“

„Nic.“ Proč by měl hned přiznávat, že ho nevzali? Bude na to čas třeba až zítra. Nějak neměl chuť přiznávat, že mu nevyšly plány. Měl to přece docela dobře vymyšlené, a teď?

„My jdeme do vinošky!“

„Aha. A jíst nebudete?“

„Ne, my si dáme něco tam.“

Pomalu za ním vychází i Marta, je ještě celá rozespalá.

„Dobrý večer!“

Mariánova matka jí přikývne na pozdrav a vezme si z misky na stole hrstičku buráků.

„Táta nevolal?“

„Ne, nikdo.“

„Tak to asi přijde každou chvíli.“

Marián jen pokrčí rameny, netouží po nějakém setkání a nekonečných zpytujících dotazech.

„Tak my jdeme!“ oznámí obecně do prostoru a jde rovnou do předsíně, Marta poslušně za ním.

„Kdy se vrátíte?“

„Nevím, až zavřou. Michal dovezl ze Slovenska rýnský ryzlink.“

Zavírají obvykle až kolem druhé ráno. A Michal je majitel vinárničky.

Kapitola II.

Skrz kouř z cigaret není v té malé a těžko větratelné místnosti ani vidět. Pokaždé když někdo nahlédne pootevřenými dveřmi, vyvalí se na něj taková dýmová clona, jako by někdo zapálil dělobuch a nebo se tu filmovaly mlhy na blatech.

Místní pamětníci vyprávějí, že v dávných letech tu prý byla mlékárna, ještě v době, kdy se pro mléko chodilo s bandaskou a nabíralo se ze džberu, kdy se máslo krájelo na váhu a prodávaly se jen dva druhy jogurtů. Muselo to být opravdu už dávno! Někdy v osmdesátých letech se tu stala tragédie, vražda. Nějaký člověk tu zavraždil nožem prodavačku a ukradl jí asi dvě stě padesát korun, co měla v kase. Než přišel další zákazník, chuděrka tam vykrvácela a od té doby tam nikdo nechtěl prodávat, nakonec byla prodejna dlouho zavřená a teprve po revoluci v tom domě povolili soukromníkovi, aby tam zřídil vinárnu. Pochopitelně to vyvolalo veliké spory s nájemníky okolních domů, kteří nadávali, že jednu takovou hospodu mají v okolí a je tam slyšet do pozdních nočních hodin jen opilecký pokřik a všude páchne rozlité pivo, nemluvě o letních měsících, kdy místní štamgasti popíjejí hlasitě na ulici před hospodou.

Michal, který přišel ze Slovenska a oženil se tady, argumentoval tím, že do vinárny chodí jen kultivovaní lidé a ti se nikdy nechovají jako pivaři. Maximálně mají povznesenou náladu a vyjí teskné lidové písně. Asi přesvědčil! Musel slíbit, že bude zavírat nejpozději ve

dvě hodiny v noci. Nakonec souhlas k podnikání dostal a skromnou vinárnu otevřel.

Zakrátko se stala dostaveníčkem místních mladých lidí, kteří uvítali lidové ceny, sudové víno, dovážené od Pezinku i z jižní Moravy, a hlavně speciální vlastní uzeniny, které Michal uměl připravit skvěle. Někdy udil i suché vepřové maso a dával svým hostům k ochutnání speciální „pršut“, jemně nakrájený, skutečnou pochoutku.

„Ta si dala jen jednou a ulítla. A ještě teď ji někde honěj…,“ vysvětloval hlasitě Jirka, řečený Žorž, který seděl v koutě, zády ke zdi, a měl nejlepší přehled, kdo přichází. „V Americe si žádnej normální člověk nedá trip, protože je to strašný riziko!“

„Čus, Džony!“ křikl mezi řečí. „To je dost, žes přišel! Já mám ještě džetlek, a vidíš, jsem tu!“

„Cože máš?“

„No, časovej posun, je tam přece jinej čas než tady. Tak se s tím musím vyrovnat. To na člověka padá parádní únava. A nestůjte tam, pojďte se posadit, my se smrsknem!“

Na lavici se udělalo místo, aby si mohl Marián i Marta sednout.

„Tak ty už jsi zpátky,“ řekl Marián, ale nebylo z toho poznat, jestli je rád a nebo ho to mrzí.

„Hele, měsíc stačí, a máš celý Ameriky akorát. Víš, že se tam nikde nesmí kouřit a že je tam za to pokuta? A že pivo a alkohol můžeš na ulici pít jen schovaný v papírovým pytlíku? Američani jsou strašný pokrytci! A až ti budu povídat…“

„A kde jsi všude byl?“ zeptal se Filip, také jeden z té vinařské party, spolužák ještě ze základní školy.

„V Miami, v Tampě, pak taky na Key Westu a na krokodýlí farmě v Everglade, tam jsou ty mokřady, co se po nich dá jezdit na vznášedlech. Je to prostě hodně řídká bažina, kde se nedá jezdit v normální lodi, protože by se do toho pletlo rákosí.“

„A líbilo se ti tam, nebo ne?“ vmísila se do hovoru dívka vedle Marty, která jediná upíjela matonku.

„Ale jo, líbilo. Jenom žít bych tam asi nechtěl. Těžko bych si zvykal, třeba takhle, jako tady sedíme, na to se Američani nezmůžou.“

„Třeba zmůžou, ale ty jsi je nepotkal!“ zapochyboval Marián.

„Oni dělají spíš pro známý party doma.“

„A cos to říkal, že někdo ulít?“

„Babička,“ zašklebil se Žorž, „říkal mi to jeden kluk, co jsem s ním pingloval v českým baru, tedy to byl čistej Američan, už se tam narodil. Jeho babička si zkusila dát LSD a je úplně hotová, plácá nesmysly, a to trvá už dvacet let, musej se o ni starat.“

„Třeba to nebylo po LSD?“ pochybuje Filip. „Může to být jenom náhoda. Možná se zbláznila jen tak, regulérně!“

O tomhle ovšem ví Marián svoje, připravoval se na ty pitomý přijímací zkoušky skoro tři měsíce. A zbytečně!

„Ale to je přece známý, že amid kyseliny lysergový může v člověku způsobit modelovou psychózu, že se pak začne chovat jako schizofrenik, bude mít halucinace a pocit, že ho někdo pronásleduje. V každým člověku je nějaká vloha, a když se neprobudí, nevyprovokuje, může celej život zůstat němá, ale stačí jindy silnější impulz, třeba LSD, a všechno se začne vařit a vyplave na povrch! Je to džin, co ho vypustíš z lahve a nikdy ho už zpátky nezavřeš!“

Byl docela rád, že ho všichni poslouchají, ale zároveň si uvědomoval křivdu, kterou na něm život spáchal. Taková radost je jen poloviční.

„Tak co si dáte?“

Michal stojí u stolu a usmívá se jako vždycky, když se jich ptá, co si dají.

„Máš rýňák?“

„Jasně. Kolik?“